

POLITIKER MÖTTE UNGA

”Jag skiter faktiskt i vad ni har gjort”

■ När kommunalrådet Andreas Schönström (S) i måndags mötte kamrater till den 20-åring som dödades nyligen hettade samtalen till.

”Vad jag bryr mig om är vad ska ni göra idag, imorgon och resten av ert liv? Jag vill gärna hjälpa er att förverkliga det, men då måste ni bestämma er för vad ni vill göra. Och så kan vi reda ut det”, sa han.

På fritidsgården Tegelhuset på Rosengård sitter kompisar till den 20-åring som mördades på cykelstigen mellan Rosengård och Annelund den 2 november. Ungdomarna hälsar och skrattar med varandra i väntan på att kommunalrådet Andras Schönström (S) ska komma till utfrågningen som socialarbetaren Sigrun Hillmarsdottir Sigurdsson arrangerat.

– Jag vill att politikererna ska få höra hur de här ungdomarna upplever sin situation. De upplever att de inte passar in i samhället. De flesta är drygt 20 år gamla och andra generationens invandrare, de har gett upp redan innan de börjat, berättar Sigrun Hillmarsdottir Sigurdsson.

Hon är verksamhetschef på Fryshuset och flera av hennes medarbetare sitter med bland ungdomarna.

När Andreas Schönström anländer och sätter sig i ringen av ungdomar och fryshuspersonal ber han dem att i tur och ordning presentera sig och berätta vilka tankar de har för framtiden.

”Jag vill ha ett bra jobb” säger en 21-åring.

”Vad är ett bra jobb för dig”, frågar Andreas Schönström?

”Ett vitt jobb”, svarar 21-åringen.

En annan av ungdomarna säger: ”Jag tar vilket jobb som helst. Men jag får inget eftersom jag inte har någon utbildning, jag har inte skött mig, tyckte skolan var tråkig”.

Flera ungdomar säger att de lever i en hotsituation, de riskerar att bli dödade.

När Andreas Schönström försöker få en av ungdom-

Kommunalrådet Andreas Schönström (S) fick många frågor när han mötte kamrater till den nyligen mördade 20-åringen och personal från Fryshuset.

FOTO: JAN SAMUELSSON

marna att berätta om sina drömmar blir svaret ”drömmar – de är för långt borta för oss”. När en annan av ungdomarna antyder att Andreas Schönström inte riktigt kan förstå dem, då tänder Schönström till:

”Vad vet du om min bakgrund. Du vet inte ett skit!”, säger han och berättar efter frågerundans slut om sin frånvarande far som satt i fängelse det år Andreas Schönström föddes och om den klassresa han gjort från första jobbet på Skånemejerier (”att titta på 30 000 liter mjölk varje dag är väldigt tråkigt”) till jobbet på en helpdesk samt uppdragen i Malmöpolitiken.

Han kommer sedan med en form av erbjudande till ungdomarna:

”Jag vet att många av er kanske inte har några jättedrömmar. Ni vill ha det ett jobb, lägenhet och kunna bilda familj. Jag fattar att ni har problem med era brottsregister när ni söker jobb för överallt där Malmö stad söker folk vill vi se register. Men jag skiter faktiskt i vad ni har gjort, vad jag bryr mig om är vad ska ni göra idag, imorgon och resten av ert liv? Jag vill gärna hjälpa er att förverkliga det, men då måste ni bestämma er vad ni vill göra. Och så kan vi reda ut det”.

Ungdomarna nappade inte direkt på Schönströms ”erbjudande” utan frågade vilka beslut han tagit som förbättrat ungdomars situation, varför människor med ett brottsregister blir ”dubbelt bestraffade” när de inte får några jobb efter

avtjänat straff, varför arbetsförmedlingen inte kan hjälpa dem (flera av dem är inte anmälda på AF eftersom de inte tycker det är lönt), vad man kan göra åt diskrimineringen i jobbsökningssammanhang av de som har adress på Rosengård och vilka samhälllets skyddsnet är när familjerna inte förmår ta hand om sina barn?

”Det som är mardrömmen för Svensson är normalt för oss”, sammanfattade en av ungdomarna deras situation.

Andreas Schönström sa sig ha förståelse för deras situation och hans svar var bland annat att återigen erbjuda hjälp via arbetsmarknadsinsatserna JobbMalmö och Krami.

Sigrun Hillmarsdottir Sigurdsson sa efter det nästan en och en halv timma långa mötet:

– Jag tyckte en ungdomarna satte fingret på problemet när han sa att ”visst, vi kan knacka på dörrar men om samhället inte vill öppna dörrarna, hur många dörrar ska de knacka på”. Vi måste följa upp det här, kommenterar Sigrun Hillmarsdottir Sigurdsson som bjudit in politiker till ytterligare ett möte den 14 december.

Muhammed Assad, 22 år, var nöjd med mötet.

– Det var bra att vi möttes allihopa, det är fortfarande många ungdomar som behöver hjälp och vi kan hjälpas åt.

TEXT: JAN SAMUELSSON
jan.samuelsson
@sydsvenskan.se

